

Arrest

nr. 324 273 van 28 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat Gérald CASTIAUX**
 Overwinningsstraat 124
 1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 26 maart 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 8 maart 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), van de beslissing van 21 maart 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van 21 maart 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat G. CASTIAUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de minister neemt op 8 maart 2025 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing betreft de eerste bestreden beslissing.

De gemachtigde van de minister neemt op 21 maart 2025 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die op dezelfde datum ter kennis wordt gebracht en die de tweede bestreden beslissing betreft, luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie zone Tarl op 21.03.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [D.]

voornaam: [I.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: Dakar

nationaliteit: Senegal

In voorkomend geval, alias: [D.I.] (°[...]) – Franse nationaliteit

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone TARL op 21.03.2025 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van betrokkenheid bij grootschalig onderzoek inzake valse voetbalshirts.

Betrokkene maakte ook reeds gebruik van een Franse identiteitskaart die volgens een analyseverslag dd. 27.03.2024 van Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie - Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten vals bleek te zijn.

Gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij hier een Belgische vriendin zou hebben. De relatie die hij is aangegaan is kort van duur.

Betrokkene woont niet samen met zijn nieuwe partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hij verklaart verder ook nog 2 broers te hebben. Het feit dat familieleden van betrokkene in België verblijven geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij toont immers niet aan dat hij ten laste is van deze familieleden.

Bovendien het feit dat de broers en vriendin van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Verder verklaart betrokkene niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 06.07.2023 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakte gebruik van een Franse identiteitskaart die volgens een analyseverslag dd. 27.03.2024 van Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie - Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten vals bleek te zijn.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.03.2025 dat hem betekend werd op 08.03.2025. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone TARL op 21.03.2025 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van betrokkenheid bij grootschalig onderzoek inzake valse voetbalshirts.

Betrokkene maakte ook reeds gebruik van een Franse identiteitskaart die volgens een analyseverslag dd. 27.03.2024 van Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie - Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten vals bleek te zijn.

Gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat hij niet wil terugkeren gezien hij geen familie meer heeft in zijn land van herkomst en er ook problemen zijn met het huis van zijn vader.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Senegal een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer

uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 06.07.2023 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakte gebruik van een Franse identiteitskaart die volgens een analyseverslag dd. 27.03.2024 van Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie - Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten vals bleek te zijn.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.03.2025 dat hem betekend werd op 08.03.2025. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone TARL op 21.03.2025 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van betrokkenheid bij grootschalig onderzoek inzake valse voetbalshirts.

Betrokkene maakte ook reeds gebruik van een Franse identiteitskaart die volgens een analyseverslag dd. 27.03.2024 van Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie - Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten vals bleek te zijn.

Gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene verblijft illegaal op het grondgebied en heeft zich nooit bij de bevoegde overheden aangeboden.

Betrokkene heeft nooit enige stappen ondernomen om zijn verblijfssituatie in orde te brengen

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

De gemachtigde van de minister neemt tevens op 21 maart 2025 een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar. Deze beslissing betreft de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting doet verzoeker afstand van het beroep, in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 maart 2025.

Het beroep wordt derhalve enkel verder behandeld, voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 21 maart 2025 en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van dezelfde datum.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Voor wat betreft de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 21 maart 2025

Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota is de vordering onontvankelijk voor zover ze wordt ingediend tegen het inreisverbod (derde bestreden beslissing). In zijn arrest van 18 oktober 2018 heeft het Grondwettelijk Hof inderdaad duidelijk gesteld dat *“tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is”* (GwH, 18 oktober 2018, nr. 141/2018, nr. B.10). Verzoeker verklaart zich dienaangaande naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

3.2. Voor wat betreft de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, die in de bijlage 13septies vervat ligt

De Raad is niet bevoegd om kennis te nemen van onderhavige vordering, in de mate dat zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, die in de bestreden bijlage 13septies vervat ligt. Immers, artikel 71, eerste lid van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: *“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”* Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad heeft dus dienaangaande geen rechtsmacht. De vordering is derhalve onontvankelijk in zoverre zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding die besloten ligt in de bijlage 13septies.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 21 maart 2025

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”* Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die dit dringend karakter onderuit halen. Verwerende partij betwist het uiterst

dringende karakter van de vordering ook niet in haar nota met opmerkingen. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het, gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori tot de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

4.3.2. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker op:

- « - *Violation de l'article 62 de Loi du 15 décembre 1980*
- *Violation des articles 1 à 4 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs*
- *Non respect du délai ordinaire de recours*
- *Erreur manifeste d'appréciation*
- *Motivation inadéquate*
- *Violation de l'obligation générale de prudence et de l'obligation de statuer en prenant en considération toutes les circonstances d'un dossier ;*
- *Violation de l'article 6 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme*
- *Violation de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme »*

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

EN CE QUE

Les actes attaqués sont motivés comme suit :

[...]

ALORS QUE

Attendu que toute décision administrative doit être motivée légalement ;

Que la Loi du 29 juillet 1991 précise en son article 3 que la motivation consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision ;

Que l'étendue de la motivation doit être proportionnelle à l'importance de la décision (M.LEROY, « La nature, l'étendue et les sanctions de l'obligation de motiver », Journées d'Etude du 8 mai 1992 sur la motivation formelle des actes administratifs, pp.12-13) ;

Que « motiver une décision au sens formel du terme, c'est l'expliquer, c'est exposer dans la décision elle-même, le raisonnement en droit et en fait qui lui sert de fondement. C'est officialiser en quoi et pourquoi l'auteur de la décision a estimé pouvoir appliquer sa compétence à la situation de fait qui lui est soumise. » (D. LAGASSE « La loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs », Orientations, 1993, p.68) ;

Qu'en outre, la motivation doit être « adéquate », ce qui signifie qu'elle doit manifestement avoir trait à la décision, qu'elle doit être claire, précise, complète et suffisante ;

Qu'il n'est pas suffisant que le dossier administratif fasse éventuellement apparaître les faits sur lesquels la décision s'appuierait pour que celle-ci soit considérée comme motivée à suffisance de droit (D. VANDERMEERSCH, Chronique de jurisprudence, JT 1997, 588 ; CE 24/08/1993, arrêt 42.488) ;

Que le législateur a astreint l'administration à mieux délibérer sa décision. Sous couvert d'une exigence de forme, il lui a prescrit « une discipline qui l'oblige à procéder à un examen minutieux de chaque affaire et à justifier ses décisions sans pouvoir s'abriter derrière la connaissance par les intéressés des motifs des décisions les concernant de manière à permettre à ceux-ci de vérifier qu'il a été procédé à cet examen. » (Doc. Parl., Sénat, 1990-1991, N°215/2)

Attendu que les décisions attaquées notifiées au requérant ne répondent pas aux exigences précitées ;
Qu'en effet les motivations alléguées ne reflètent pas un examen adéquat de la situation du requérant.

Qu'elle ne répond pas aux exigences de motivation formelle minimale requise que doivent remplir toutes les décisions prises par les autorités publiques ;

Qu'en ce sens la décision attaquée viole l'article 62 de Loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, au séjour, à l'établissement et à l'éloignement des étrangers et les articles 2 et 3 de la Loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ;

[...]

En ce qui concerne l'annexe 13 septies délivrée ce 21 mars 2025 :

Un nouvel ordre de quitter le territoire est délivré ce 21 mars 2025, également sans délai pour partir.

Il lui est reproché d'être impliqué dans une grande enquête concernant des faux T-Shirts de Football. La partie adverse considère qu'il est susceptible de menacer l'ordre public.

Il semble que le requérant n'a pas véritablement été entendu dans le cadre de cette enquête, il n'a nullement été assisté d'un avocat et il ne s'est pas vu remettre une copie de son audition.

L'audition du 21 mars 2025 par la police ne peut pas être considérée comme une audition en matière pénale car les droits de défense de mon requérant ne semblent pas avoir été respectés.

Dès lors son audition ne peut que concerner son séjour.

Il n'est nullement démontré qu'il soit visé par l'enquête invoquée par la police mais qui concerne sans doute son frère.

N'ayant pas été entendu dans le cadre de cette enquête et n'étant pas inculqué il ne peut être affirmé que le requérant constitue une menace pour l'ordre public dans le cadre de ce dossier.

Le reproche d'avoir utilisé une fausse carte d'identité française précédemment a déjà été invoqué pour justifier le premier ordre de quitter le territoire délivré le 8 mars 2025. Or cette première décision n'est nullement définitive alors que le requérant disposait d'un délai de 30 jours pour la contester, soit jusqu'au 7 avril.

Cette motivation est en l'occurrence contestée ci-dessus.

Le requérant rappelle qu'il n'a nullement fait usage de fausses informations ou de faux documents « dans le cadre d'une procédure de protection internationale, de séjour, d'éloignement ou refoulement ».

Il conteste qu'il soit légitime de lui reprocher à nouveau ce fait alors qu'il dispose toujours d'un délai pour contester la première décision.

L'annexe 13 septies n'est assortie d'aucun délai en raison d'un prétendu risque de fuite et de l'atteinte invoquée contre l'ordre public.

[...]

1. La partie adverse rappelle qu'il est en Belgique depuis le 6 juillet 2023 et qu'il n'a pas introduit de demande de séjour.

A nouveau le requérant conteste que cet élément constitue un risque de fuite dans son chef. Il a une adresse et les autorités la connaissent, au moins depuis le 8 mars 2025. Il a déclaré vouloir s'établir avec une petite amie. La réalité est qu'il ne présente aucun risque de fuite.

2. La partie adverse reproche au requérant d'avoir utilisé des fausses informations ou des faux documents « dans le cadre d'une procédure de protection internationale, de séjour, d'éloignement ou refoulement ».

A nouveau la partie adverse a reproché au requérant de n'avoir jamais tenté de régulariser son statut. Il est donc impossible qu'il ait fait usage de faux dans le cadre de procédure internationale, de séjour ou d'éloignement, qu'il n'a jamais introduit...

La motivation de l'absence de délai est totalement erronée.

3. Le requérant ne collaborerait pas avec les autorités car il n'a pas signalé son adresse

Cette motivation est fausse dans la mesure où les policiers sont venus arrêter mon requérant à son adresse de résidence qu'ils connaissaient forcément puisqu'il l'a indiquée lors de sa libération par le Juge d'Instruction en date du 9 mars 2025. Mon requérant a répondu sans difficulté à toutes les questions de la police et a même préciser ses intentions de vivre avec sa compagne et de trouver du travail. A aucun moment il n'a refusé de collaborer avec les autorités.

La motivation de l'absence de délai est totalement erronée.

4. La partie adverse reproche au requérant de n'avoir pas respecter le premier ordre de quitter le territoire délivré le 8 mars 2025

Or le requérant rappelle que cet ordre de quitter le territoire lui intimait de quitter le pays le 8 mars 2025.

Or le 8 mars 2025, il était détenu préventivement. Il n'a donc pas été en mesure de respecter les conditions de son ordre de quitter le territoire en raison d'une décision d'ordre public.

Techniquement la partie adverse ne peut pas lui reprocher de ne pas avoir respecter sa décision du 8 mars 2025.

Ensuite, le requérant s'est fait inculqué pour faux usage de faux et a été libéré avec les précisions qu'il risquait de faire l'objet de poursuites pénales.

De plus, le requérant s'est vu confisquer son GSM contenant tous ses documents personnels et tous les éléments de sa vie privée. La valeur de ce GSM est de plus de 1500€.

Il est dès lors compréhensible, et excusable, qu'étant libéré par une décision de justice, il doit pouvoir récupérer ses affaires et rester présent pour pouvoir être entendu et se défendre contre les accusations portées contre lui. Rappelons que le requérant bénéficie de la présomption d'innocence.

Etant libre dès le 9 mars 2025, le requérant disposait bien de 30 jours pour contester la décision du 8 mars 2025.

Reprocher au requérant de n'avoir pas respecter une décision pouvant toujours être contestée légalement jusqu'au 7 avril n'est pas justifiable.

Il ne peut être reproché au requérant de n'avoir pas respecter une décision nullement définitive.

Qu'il y a bien absence de prise en considération des éléments et circonstances du dossier du requérant et que ne pouvait pas ignorer la partie adverse, manquement par rapport à l'obligation générale de prudence, et erreur manifeste d'appréciation dans la décision, et violation des règles relatives à la motivation des actes administratifs par la partie adverse. [...] »

4.3.3. De Raad merkt op dat artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens zijn in hun verschillende componenten duidelijk gemotiveerd in feite en in rechte. Verweerder heeft duidelijk tot uiting laten komen waarom hij toepassing maakt van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Hij motiveert in dit verband over de elementen die verzoekers zaak kenmerken. Ook motiveert verweerder in het licht van de elementen vermeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet alsook in het licht van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan *prima facie* niet worden vastgesteld.

4.3.4. Waar verzoeker aanvoert dat de feiten die aanleiding gaven tot het nemen van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn en een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van een grief omtrent de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. De Raad onderzoekt hierbij of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.3.5. De beslissing tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten steunt op meerdere schragende motieven. Dit betekent dat slechts indien verzoeker gegronde kritiek uit op alle motieven, de Raad de schorsing van de bestreden akte moet uitspreken als voldaan is aan de andere schorsingsvoorwaarden.

4.3.6. Verzoeker uit kritiek op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet (wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden), maar gaat voorbij aan het andere motief dat de beslissing tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten kan schragen, met name de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet (wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten). Verzoeker gaat hier niet op in en brengt meer bepaald niets in tegen de concrete vaststelling van verweerder in dit verband dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. De toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, blijft dan ook overeind, zodat verzoekers kritiek op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet kan leiden tot de schorsing van de beslissing tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

4.3.7. Het bestreden bevel bevat voorts een beslissing om verzoeker geen termijn te geven om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er in het geval van een risico op onderduiken of een bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid kan worden afgeweken van de in artikel 74/14, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde uitvoeringstermijn van zeven tot dertig dagen van een bevel om het grondgebied te verlaten dat afgegeven wordt aan de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Artikel 74/14, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt dat in dit geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bevat.

In casu werd ervoor geopteerd om de verzoeker geen uitvoeringstermijn te gunnen wegens dit risico op onderduiken en wegens het gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Artikel 1, § 1, 11°, van de Vreemdelingenwet definieert het risico op onderduiken als volgt: *“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken”*. Dit artikel vormt een omzetting van artikel 3, lid 7, van de Terugkeerrichtlijn dat het *“risico op onderduiken”* definieert als het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht. Artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet bevat vervolgens een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. Deze objectieve criteria betreffen feiten of handelingen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal

onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (Parl.St. Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

Artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat het risico op onderduiken “*actueel en reëel*” moet zijn. “*Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.*” Te dezen blijkt uit de bestreden beslissing dat aan de verzoeker op basis van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend omdat er een risico op onderduiken bestaat en omdat de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde.

4.3.8. In dit verband worden aldus twee op zich schragende motieven gehanteerd, met name:

a) de toepassing van artikel 74/14, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet (risico op onderduiken) gecombineerd met:

a.1. artikel 1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet (Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn);

a.2. artikel 1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet (Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd);

a.3. artikel 1, §2, 3° van de Vreemdelingenwet (Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden).

a.4. artikel 1, §2, 4° (Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden).

b) de toepassing van artikel 74/14, §3, 3°, van de Vreemdelingenwet (de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde).

4.3.9. Verzoeker betoogt dat de autoriteiten minstens sinds 8 maart 2025 kennis hebben van een adres, waarop zij hem kunnen terugvinden, met name het adres waar de politiediensten hem arresteerden, nadat hij dit adres kenbaar had gemaakt bij zijn vrijlating door de onderzoeksrechter. Verder geeft hij aan dat hij alle vragen van de politiediensten heeft beantwoord en dat hij zelf aangaf voornemens te zijn om met zijn vriendin te gaan samenwonen en werk te zoeken. Met dit betoog kan hij evenwel geen afbreuk doen aan de pertinente motieven in de bestreden beslissing, dat verzoeker beweert sinds 6 juli 2023 in België te verblijven en dat uit het administratief dossier niet blijkt dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren, evenals dat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.19820 bepaalde termijn en geen bewijs levert dat hij op hotel logeert. Dat verzoeker werd aangetroffen op het adres van zijn broer, maakt nog niet dat er in zijn hoofde sprake is van een gekend adres. Zoals ook blijkt uit het administratief rapport van de politiediensten van 21 maart 2025 betrof het adres waarop verzoeker werd gevonden niet meer dan de “*laatste plaats waar de persoon is gezien*” en waar verzoeker werd aangetroffen, in het kader van een controle van een dossier van de FOD Economie. Ook de beslissing tot vrijlating door de onderzoeksrechter werd verzoeker betekend op de plaats waar hij werd vastgehouden en het door verzoeker gevoegde stuk dienaangaande maakt nergens melding van een door hem opgegeven vast adres. Er blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat hij in het kader van deze procedure een vast en gekend adres heeft overgemaakt. De enkele omstandigheid dat verzoeker werd aangetroffen op de woning van zijn broer – waarbij hij blijkens de stukken van het administratief dossier nooit aan de autoriteiten heeft laten weten dat dit adres zijn gekend en vast adres was, waar hij op standvastige wijze verblijft en kan worden gevonden – volstaat dan ook niet om afbreuk te doen aan de hierboven weergegeven submotieven a.1. en a.3. Ook zijn betoog dat hij steeds heeft geantwoord op vragen van de politie en heeft aangegeven stappen te willen ondernemen om samen te gaan wonen met zijn vriendin – zonder aan te geven dat hij effectief reeds bij deze vriendin zou verblijven, laat staan dat hij een concreet adres van deze persoon heeft verschaft – en om hier te werken, is niet van aard om aan te tonen dat verweerder ten onrechte toepassing heeft gemaakt van voormelde motieven.

4.3.10. Aangezien de hierboven weergegeven submotieven a.1. en a.3. op zich al volstaan om de beslissing te schragen om verzoeker geen termijn te geven om het grondgebied te verlaten en verzoeker de onwettigheid of onredelijkheid van deze submotieven niet heeft aangetoond, kan verzoekers kritiek op de motieven bedoeld in a.2. en a.4. en b) van de Vreemdelingenwet niet leiden tot de schorsing van de beslissing tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze kritiek wordt derhalve niet besproken.

4.3.11. In de mate dat verzoeker met zijn verwijzing in zijn verzoekschrift naar zijn voornemen om met zijn vriendin samen te wonen – en het aanvullend stuk, bestaande uit een getuigenverklaring van deze vriendin – een schending van artikel 8 van het EVRM wenst aan te halen, stelde verweerder terecht dat “*Betrokkene verklaart dat hij hier een Belgische vriendin zou hebben. De relatie die hij is aangegaan is kort van duur. Betrokkene woont niet samen met zijn nieuwe partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding.*” Er ligt bijzonder weinig informatie voor omtrent deze relatie, zodat ook geen beschermingswaardig gezinsleven wordt aangetoond. De door verzoeker geformuleerde voornemens blijven ook beperkt tot een loutere bewering, waarbij geenszins blijkt dat effectief stappen werden ondernomen om samen te wonen, laat staan om te huwen. Daarenboven, zelfs indien er toch sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, *quod non*, dan nog maakt verzoeker geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk. Verzoeker gaat er immers aan voorbij dat hij nooit werd toegelaten of gemachtigd tot lang verblijf.

Inzake een situatie van eerste toelating oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). *In casu* worden dergelijke uitzonderlijke omstandigheden niet aangetoond. Uit niks blijkt dat verzoeker zijn gezinsleven met zijn partner niet zou kunnen verderzetten in het land van herkomst of elders.

Wat betreft zijn in België verblijvende broers, benadrukt de Raad dat het EHRM oordeelt dat de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden. Verzoeker toont niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan tussen hem en zijn broers van die aard dat zij beschermenswaardig zijn in de zin van artikel 8 van het EVRM.

4.3.12. Het enig middel is voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

4.4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

N. VERBRUGGHE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

N. DENIES